

1

Bon dia, Biel!

El matí de l'Operació Rescat el Biel es desperta tot sol, sense que la mare l'hagi d'avisar ni soni el despertador del seu superheroi preferit que li van comprar els avis.

Parpelleja una mica, fa un badall gros i s'estira com si fos un gat. Encara té el regust de la son atrapat als llavis. I els ulls, tots enfarinats de lleganyes!

Entra a la cambra de bany que hi ha al fons del passadís. Fa un pipí llarg. S'ensabona les mans amb aigua calenta i es renta la cara amb un sabó que fa olor de préssec i que ajuda a fondre la son.

Amb la cara ben eixuta, es pentina una mica els cabells amb els dits d'una mà. Abans de sortir de la cambra de bany es busca al mirall i fa una ganyota.

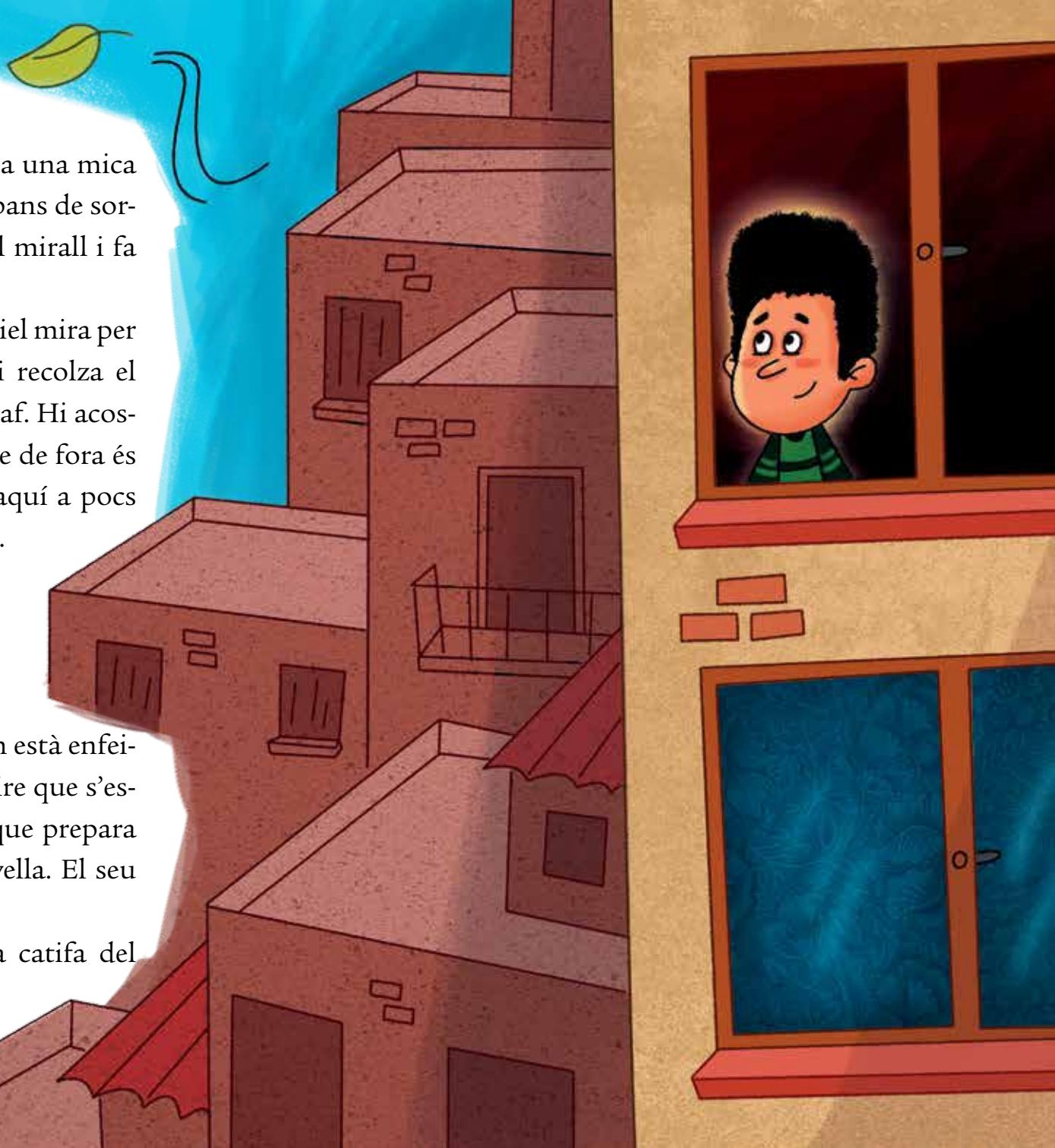
Està a punt d'arribar l'hivern. El Biel mira per la finestra de la seva habitació. Hi recolza el front. Respira i el vidre s'omple de baf. Hi acostava un dit i hi dibuixa un cotxe. L'aire de fora és humit i bufa una mica de vent. D'aquí a pocs dies arribaran les vacances de Nadal.

I el Biel en té unes ganes!

* * *

És dissabte al matí i a casa tothom està enfeinat. La mare és a la cuina. Per la flaire que s'escola per la porta, el Biel s'ensuma que prepara un pastís de poma amb molta canyella. El seu preferit. Mmm!

El pare passa l'aspiradora per la catifa del menjador. No fa gaire soroll.

El terra és ple de la pinassa de l'arbre de Nadal que han posat a la sala. Un arbre ben gros i ben guarnit, ple de boles i de llums de colors, de garlandes i de figuretes de fusta. També n'hi havia de xocolata, però algú se les ha menjades. L'una rere l'altra!

—Bon dia, milhomes —el saluda la mare en veure'l entrar a la cuina—. Ja t'has despertat?

El Biel li respon amb un badall. Encara està una mica enfadat. S'acosta al calendari d'advent que hi ha penjat a tocar de la nevera. N'obre la finestreta del dia que toca i n'agafa el bombonet que hi ha dins.

—Bufa, quina resposta! —diu la mare rient, sense perdre de vista el forn, no fos cas que se li cremés el pastís de poma amb canyella—. Avui tindrem postres especials. Au, seu i esmorza —li diu, i el Biel agafa el seu bol d'esmorzar i s'asseu a la taula de la cuina.

El Biel té vuit anys. S'adona que es va fent gran perquè a principis d'any els peus no li arri-

baven a terra quan s'hi asseia. Ara, en canvi, ja hi toca amb les puntes dels dits.

La mare obre l'armari i li allarga el paquet de cereals que, quan hi tira llet per sobre, s'inflen com un globus i tenyeixen la llet de color de xocolata.

Al Biel li encanta, la xocolata. En menjaria sempre. A tota hora. De dilluns a diumenge. Llàstima que les setmanes només tinguin set dies!

De cop i volta, el pare entra a la cuina. Fa cara d'emmurriat i remuga:

—Ja s'ha acabat la bateria de l'aspiradora. Au, torna a carregar-la! Així no acabaré mai de netejar la pols i la pinassa que hi ha al menjador. No em quedarà temps de fer res!

—El nen encara està de mala lluna —li diu la mare. El pare se'l mira i amb una mà li esbulla els cabells.

—No em parlis de temps. Si hi hagués algú que fos capaç d'embotellar-lo i de vendre'l, es faria milionari! —comenta la mare al pare—. Per anar bé, els dies haurien de tenir 50 hores i no pas 24!

—La Mariona encara dorm —deixa anar el Biel de cop i volta. El pare somriu.

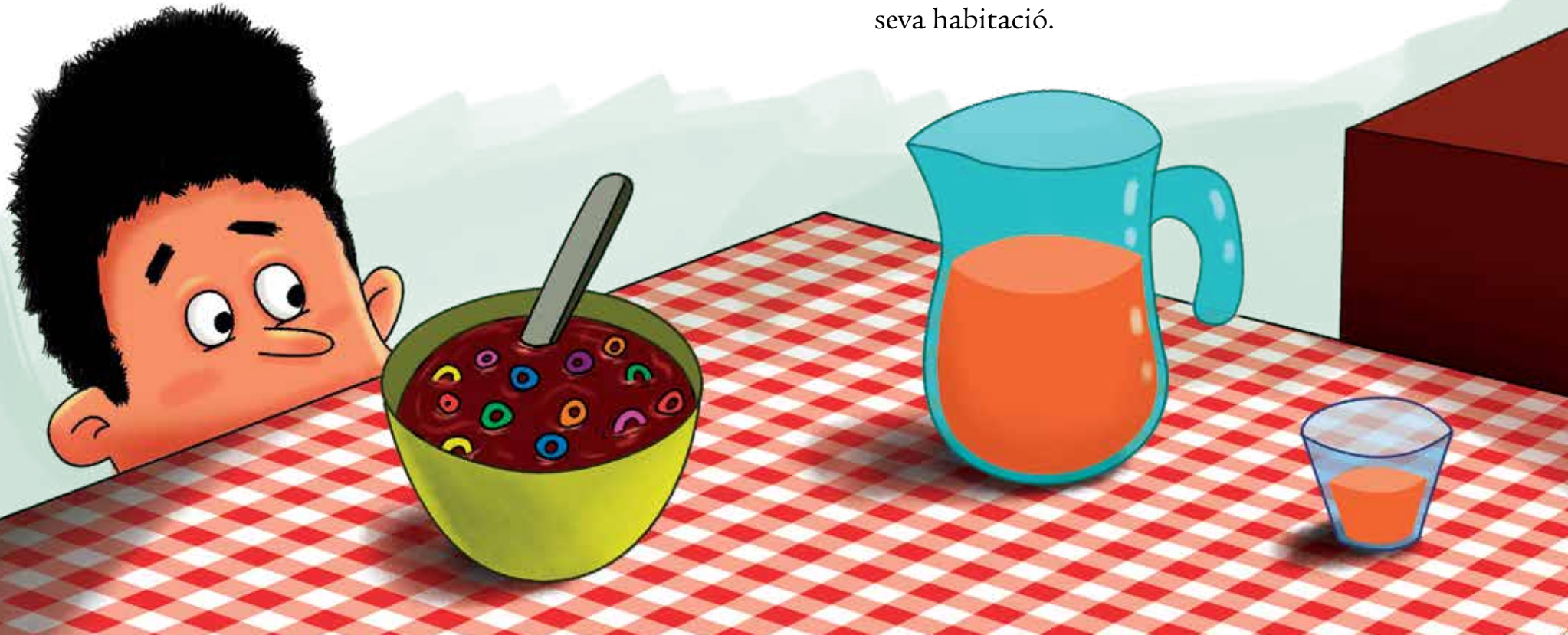
—Deixem que descansi. Només són les deu del matí i avui és dissabte... Si ella descansa, nosaltres, també! —i pica l'ullet al Biel mentre el despentina per segona vegada

El Biel respira fondo.

Decideix no dir res més i menjar-se els cereals de xocolata en silenci.

La Mariona té tres anys i és l'angelet del pare i el dimoniet de la mare. Fa dues setmanes que volia ser ballarina, la setmana passada se li va ficar al cap que volia ser cantant, però ahir, mentre sopaven, va fer saber a la família que ara vol ser trapezista de circ... Ves a saber quina pensada tindrà la setmana vinent!

El Biel s'acaba l'esmorzar, esbandeix el bol a la pica amb una mica d'aigua i se'n torna a la seva habitació.

Mira per la finestra. La gent del carrer va tapada amb abrics i bufandes. Només de veure'ls, al Biel li agafa fred. Tot ell tremola com unes maraques. Es posa la bata d'estar per casa i uns mitjons ben gruixuts, els que fa servir quan tota la família puja a la muntanya a veure els avis.

Dilluns al matí els avis baixen del poble.

Aquest any s'ha decidit que com que a Viladrau hi fa tant de fred i ha nevat tant celebraran Nadal i Sant Esteve a Barcelona. Quan la mare li ho va dir, el Biel va tenir un disgust de ca l'ample i no va dirigir la paraula als pares gairebé durant dos dies sencers. Només feia que sí i que no amb el cap i s'arronsava d'espatlles. Ell, que xerra pels descoberts!

Pujar al mas dels avis és una de les millors coses del món. El Biel hi pensa i, mentalment, fa una llista amb totes les coses que s'hi poden fer, a Viladrau:

- *Llevar-se tard.*
- *Córrer amunt i avall per la muntanya.*
- *Fer cabanes amb les branques que troben per terra.*
- *Berenar a la font del Castanyer.*
- *Menjar fruita acabada de collir.*
- *Banyar-se al riu a l'estiu, encara que l'aigua estigui freda, freda, gairebé gelada.*
- *Jugar, jugar i jugar amb els amics del poble.*

Ah, i veure la Clàudia, que encara que és una nena sempre guanya al Biel quan fan curses en bicicleta i sap unes històries de por que fan por de debò i se sap el nom de tots els arbres del Montseny. I el Biel no sap quin és el seu secret, però la Clàudia sempre fa olor de batut de maduixa.

A Barcelona no s'hi pot fer res de tot això. I ara que el Biel hi pensa, s'enrabia com una mona.

No està gens bé, no, que els adults decideixin sense tenir en compte l'opinió de tots els de casa.

D'acord, el Biel té vuit anys, encara és un nen, però ja fa temps que no es frega els mocs a la màniga. Pensa, parla i li agrada dir-hi la seva i que se l'escoltin. Però sembla que els adults no en facin cap cas. El Kilian, el seu millor amic a l'escola, fa temps que li explica que a casa seva passa tres quarts del mateix

—Veure, sentir i callar —li diu el Kilian—. La mare sempre ho repeteix i sembla que li encanta, perquè així s'acaben totes les discussions a casa.

El Biel s'asseu al llit, mira al seu voltant i, amb els peus penjant, encreua els braços i esbufega, tot sorrut.

Bufa! Quin dissabte més avorrit que l'espera!